

پزشک اخلاق مدار

محمد قریب، پزشک متعهد و اخلاق مدار ایرانی است که با علم خویش، خدمات ارزنده‌ای را در زمینه طب کودک ارائه کرد؛ استادی فرهیخته که دانش او، پس از گذر سال‌ها هنوز هم مرهمی بر دردهای کودکان این مرز و بوم محسوب می‌شود.

محمد قریب، پزشک متعهد و اخلاق مدار ایرانی است که با علم خویش، خدمات ارزنده‌ای را در زمینه طب کودک ارائه کرد؛ استادی فرهیخته که دانش او، پس از گذر سال‌ها هنوز هم مرهمی بر دردهای کودکان این مرز و بوم محسوب می‌شود.

محمد قریب در ۱۲۸۸ هجری خورشیدی در تهران چشم به جهان گشود و تحصیلات ابتدایی را در دبستان سیروس فراگرفت و دوره متوسطه را با علاقه و استعداد فراوان در مدرسه دارالفنون گذراند. این پزشک نامدار پس از پایان دوره سربازی برای تحصیل در رشته پزشکی در ۱۳۰۶ خورشیدی همراه با نخستین گروه از دانشجویان ایرانی به فرانسه رفت و بعد از یک سال، با نشان دادن استعداد بسیار خود در این زمینه، موفق شد جایزه لابراتور تشریح دانشکده پزشکی در شهر «رن» را دریافت کند. پدر طب کودکان سپس در کنکور انترنای بیمارستان پاریس شرکت کرد و به عنوان نخستین ایرانی به تحصیل در رشته‌های اطفال و پوست پرداخت. او دوره دانشگاه را با موفقیت سپری کرد و پس از نگارش رساله دکتری و کسب درجه بسیار خوب، برای خدمت به کشور خویش بازگشت.

محمد قریب پس از دو سال به آموزش در دانشکده پزشکی دانشگاه تهران همت گماشت و در بیمارستان‌های رازی و هزار تختخوابی به درمان کودکان و نوزادان پرداخت. وی همواره به دنبال گسترش علم و تخصص بود و بر موفقیت‌های علمی خود بیش از پیش می‌افزود، این امر سبب شد تا همواره مورد تقدیر واقع شود و نشان‌های بسیاری را دریافت کند که از آن جمله می‌توان به دریافت نشان عالی دولت فرانسه در ۱۳۲۱ خورشیدی، نشان دانش از دانشگاه تهران و نشان درجه یک فرهنگ از وزارت آموزش و پرورش اشاره کرد. او در این هنگامه توانست با طراحی شاخه‌ای نوین در زمینه بیماری‌های کودکان، عنوان «پدر طب اطفال ایران» را از آن خود کند. وی با عشق و علاقه وصف نشدنی به درمان آنان می‌پرداخت و برای ثبت روش‌های پزشکی خود، کتاب «بیماری‌های کودکان» را از خویش به یادگار گذاشت.

این پزشک نام‌آور در راستای هدف‌های ارزشمند خود مرکز طبی کودکان را با همراهی همکار خود، «حسن اهری» در ۱۳۴۷ خورشیدی بنیان گذاشت و انجمن پزشکان کودکان ایران را تشکیل داد. او با فعالیت‌های بسیار خویش در این زمینه در کشورهای بسیاری شهرت یافت و در ۱۳۵۰ خورشیدی توانست به عنوان عضو هیئت مدیره انجمن بین‌المللی بیماری‌های کودکان، دانش خود را در اختیار دانش پژوهان جهان قرار دهد. محمد قریب نخستین تعویض خون را در کشور انجام داد و از پایه‌گذاران انتقال خون در ایران شد. این استاد فرهیخته علاوه بر درمان کودکان به فعالیت‌های سیاسی نیز می‌پرداخت. او به دلیل انتقاد از رژیم پهلوی، دفاع از نهضت ملی شدن صنعت نفت و امضای یک بیانیه پس از کودتای ۲۸ مرداد ۱۳۳۲ خورشیدی، به دستور محمدرضا پهلوی از دانشگاه اخراج شد و از امر آموزش مدتی دور بود. اما محبوبیت در جامعه دانشگاهی و جایگاه بلند او در زمینه پزشکی سبب شد تا دوباره به فعالیت‌های آموزشی خود بازگردد و تخصص درمان کودکان را به دانشجویان مشتاق فراوانی بیاموزد.

محمد قریب در طول عمر پربرکت خویش با تربیت شاگردان بسیاری در زمینه طب اطفال، توسعه و پیشرفت این شاخه از علم را فراهم آورد. این استاد برجسته در ۱۳۵۰ خورشیدی به عضویت هیئت رئیسه انجمن بین‌المللی بیماری‌های کودکان درآمد و فعالیت علمی خود را در کنگره‌های گوناگون بین‌المللی در کشورهایهایی همچون فرانسه، آمریکا، کانادا، ژاپن، ترکیه و اتریش ادامه داد. اما پس از مدتی محمد قریب پدر طب اطفال ایران به سرطان مبتلا شد و سرانجام به دلیل ضعف بدنی در یکم بهمن ۱۳۵۳ خورشیدی در ۶۵ سالگی در بیمارستان مرکز طبی کودکان که خود مدیریت آن را بر عهده داشت، چشم از این دنیای خاکی فروبست و به دیار حق شتافت.